

РАС

ЛИС 2013 | СІЧ 2014

PINCHUK ART CENTRE
ПРЕМІЯ 2013 20 Номінантів

ЛінеТТ Ядом-Боакье

PinchukArtCentre
pinchukartcentre.org

Виставка

Екхард Шнайдер, Бйорн Гельдхоф
Куратор: Бйорн Гельдхоф
Менеджер проекту Премія PinchukArtCentre 2013:
Ірина Іванушкіна
Менеджер проекту Персональна виставка
Лінетт Ядом-Боакье: Галина Стахурська
Асистенти проекту: Ольга Семенець,
Лізавета Герман, Тетяна Кочубінська,
Марія Ланько
Головний технічний менеджер:
Ігор Стефанович
Технічний менеджер: Сергій Діптан
Логістика: Ольга Юркевич

PinchukArtCentre

Генеральний директор: Екхард Шнайдер
Заступник художнього директора:
Бйорн Гельдхоф

Виконавчий директор: Дмитро Логвин
Менеджери проєктів: Галина Стахурська,
Ірина Іванушкіна
Асистент проєктів: Ольга Семенець
Логістика: Ольга Юркевич
Менеджер Освітніх програм: Ольга Тихонова
Кураторська платформа: Лізавета Герман,
Тетяна Кочубінська, Марія Ланько
Асистент генерального директора:
Наталія Мітрохіна
Фінансовий менеджер: Андрій Янковий
Бухгалтерія: Зоя Калінчик, Людмила Стеля,
Вікторія Прокопенко
Рецепція: Людмила Буланова,
Владислава Оліус
Головний інженер: Ігор Стефанович
Головний технік: Костянтин Щербаков
Техніки: Сергій Зайченко, Віталій Вережак,
Сергій Діптан

Департамент комунікацій

Директор з комунікацій: Денис Казван
PR-менеджери: Надія Ватульова,
Наталія Аністратова
Голова Web-комунікацій: Дмитро Коваль
Асистент департаменту комунікацій:
Софія Матюха
Продакшн-менеджер: Ганна Шибіцька
Керівник Web-проєктів: Тетяна Кудрик
Перекладач: Людмила Гудзь

Газета

Тексти: Екхард Шнайдер, Бйорн Гельдхоф
Дизайн: Ганс Вернер Хольцварт
Координатор: Ольга Семенець
Редактор видання: Лютц Ейтель
Переклад та редактування: Леся Прокопенко
Фотографії: Сергій Іллін (с. 3, 31, 34-35);
Валентина Ростовікова (с. 2, 32-33);

Олександр Пілюгін (с.35); Маркус Треттер
(с. 30, 31, 36-39)
© 2013 газети: PinchukArtCentre, Київ;
© робіт, фотографій, текстів: автори
Всі права застережені.

PinchukArtCentre

вул. Велика Васильківська/Басейна, 1-3/2,
Блок А, Київ 01004, Україна
тел.: +38 (044) 690 08 58
e-mail: info@pinchukartcentre.org

Години роботи:

Вівторок – неділя 12:00 – 21:00
Понеділок – вихідний. Вхід вільний

Прес-центр

тел.: +38 (044) 494 11 48
e-mail: press@pinchukartcentre.org

Йдемо далі...

Відеодуачі **PINCHUKARTCENTRE** під
ЧАС НОЧІ В МУЗЕІ (ліворуч)
Демієн Хьорст з переможцем
Премії **PINCHUKARTCENTRE PRIZE**
2009, Артемом Волокітіним
(праворуч)
Переможці та члени журі Премії
PINCHUKARTCENTRE PRIZE 2011 під
час прес-конференції (внизу)

Ми відзначаємо вже третій випуск Премії PinchukArtCentre. Премія для молодих українських художників віком до 35 років, що стартувала восени 2009 року, тимчасом набула значного масштабу. Свої заявки можуть подавати найкращі молоді митці країни, та, водночас, завдяки наявності відкритого конкурсу, постійно відкриваються нові імена. Тепер, у 2013, цілком очевидно, наскільки важливим внеском Віктора Пінчука було заснування премії та наскільки важливо і далі здійснювати довгостроковий та стабільний вклад у молоде покоління.

Якщо спочатку акцент стояв на мистецькій сцені Києва, то тепер заявки надходять з усіх областей країни. Нове покоління швидко заявляє про себе, розвиваючи власну мистецьку мову на межі національної ідентичності та міжнародних викликів. Тимчасом, для цього молодого покоління, PinchukArtCentre став важливим партнером. Ми розвинули комплексну базу, щоб забезпечувати таку підтримку. Вона включає регулярні зустрічі в РАС з регіональними художниками та рекомендації стосовно мистецьких проєктів, зокрема для номінантів на Премію. Коротше кажучи, РАС веде насичений діалог з художниками протягом усього року та навіть здійснює інвестиції у виготовлення нових робіт. Слід також зазначити, що переможець Премії PinchukArtCentre автоматично стає номінантом на Премію Future Generation Art Prize. Зовсім нещодавно презентація Future Generation Art Prize на Венеційській бієнале знову продемонструвала наскільки важливим та вирішальним для молоді мистецької сцени України є такий зв'язок.

Ще одна широка щорічна програма зараз добігає кінця. Вона включала важливі персональні виставки Тоні Оурслера та Джейка і Діноса Чепменів, регулярні «Колекційні платформи» та виразну тематичну виставку «Китай Китай», що супроводжувалася безліччю паралельних проєктів. Крім того, у співпраці з численними місцевими та міжнародними партнерами було розроблено та представлено повноцінну Освітню програму, яка засвідчила, що PinchukArtCentre промовляє до художників та публіки більше ніж будь-коли.

ЕКХАРД ШНАЙДЕР

Анатолій Белов
Євгенія Белорусець
Володимир Воротнєв
Даніїл Галкін
Олег Грищенко
Анна Звягінцева
Добриня Іванов
Жанна Кадирова
Аліна Копиця
Марія Куликівська
Олександр Курмаз
Роман Мінін
Лада Наконечна
Микола Рідний
Іван Світличний
Андрій Хір
Олеся Хоменко
Група «Мельничук-
Бурлака»
Відкрита група
Synchrodogs

20 Номінантів на Премію

Премія PinchukArtCentre, що надається вже втретє – перша загальнонаціональна премія в галузі сучасного мистецтва, яка відкриває, визнає та довгостроково підтримує нове покоління українських митців. Вона стала важливим внеском до відкритої участі молодих художників у динамічному розвитку України. Заснована у 2009 році Фондом Віктора Пінчука, премія присуджується молодим митцям у віці до 35 років. Її релевантні ключові аспекти наступні:

- національний вимір;
- фокус на молодому поколінні митців;
- відкрита демократична процедура подачі заявок;
- високий рівень мистецької експертизи;
- зв'язок із міжнародними митцями;
- визначний склад журі та відбіркової комісії;

Незалежна перед-відбіркова комісія обрала 20 художників, які тепер демонструють свої роботи в PinchukArtCentre.

Міжнародне журі присуджує одну Головну Премію та три Спеціальні Премії. Переможці отримують готівкову винагороду в розмірі 100 000 гривень (12 100 доларів США) у рамках Головної Премії та 25 000 гривень (3 000 доларів США) за кожну зі Спеціальних Премій. Усі переможці також отримують можливість резиденції у студіях всесвітньо визнаних митців. Лауреат Головної Премії автоматично потрапляє до списку номінантів на Премію Future Generation Art Prize 2014.

Члени журі Премії PinchukArtCentre 2013:

ЕЛЛЕН БЛЮМЕНШТАЙН – головний куратор Інституту Сучасного мистецтва Kunst Werke, Берлін, Німеччина;

ІЛЛЯ ЧІЧКАН – митець, Київ, Україна;

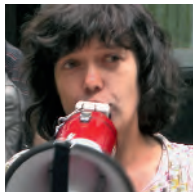
ІЗАБЕЛЬ ГОДФРУА – директор програми та мистецьких проєктів, Фонд сучасного мистецтва Cartier, Париж, Франція;

ДМИТРО ОЗЕРКОВ – завідувач Сектором сучасного мистецтва Державного Музею Ермітаж, Санкт-Петербург, Росія;

ТЬЕРРІ РАСПАЙ – директор Ліонського музею сучасного мистецтва та куратор Ліонської бієнале, Франція;

ЕКХАРД ШНАЙДЕР – генеральний директор PinchukArtCentre, Київ, Україна;

КЕТРІН ВУД – куратор Відділу сучасного мистецтва та перформансу, Тейт Модерн, Бенксайд, Великобританія.

Євгенія Белорусець

ЄВГЕНІЯ БЕЛОРУСЕЦЬ народилася в 1980 році в Києві, Україна. Живе та працює у Києві та Берліні. Белорусець отримала магістерську ступінь з літератури у Київському Національному Лінгвістичному Університеті та диплом з документальної фотографії у Фотографічній школі Віктора Марущенка, а також закінчила аспірантуру у Віденському університеті. Белорусець заснувала літературно-мистецький журнал «Простори» в 2008 році, а у 2009 стала членом кураторської групи «Худрада».

МІРЕЛЛА БІЛЯ ДЗЕРКАЛА, Міжгір'я, з проекту «Українська краса», фотографія, 2013 (ліворуч угорі)

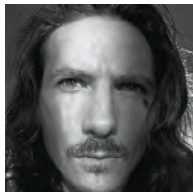
СВЯТО, с. Іза, з проекту «Українська краса», фотографія, 2013 (праворуч угорі)

ШКОЛЯРКА, с. Монастирець, з проекту «Українська краса», фотографія, 2013 (ліворуч унизу)

АМАНДА З ПОДРУГОЮ, с. Міжгір'я, з проекту «Українська краса», фотографія, 2013 (праворуч унизу)

Користуючись стратегіями журналістських розслідувань, Євгенія Белорусець глибоко проникає в обрану тему, створюючи вибіркові документальні репортажі на реалістичні теми. Її фотографії – це наративні, напів-постановочні образи, що відображають та репрезентують приховані суспільні реалії та складні соціальні структури.

Для РАС Белорусець здійснила безліч подорожей до Карпат, гірського регіону, прославленого незіпсутою красою природи та традиційним укладом. Її проект переріс у захоплюючу фотографічну подорож, збагачену елементами тексту: портрет життя у цій частині України, що розкриває нашим очам неочікувану суворість. Зображені люди виглядають так, ніби в небезпеці їхня гордість та гідність, ув'язнені народними традиціями.

Анатолій Белов

АНАТОЛІЙ БЕЛОВ народився в 1977 році в Києві, Україна, де живе і працює зараз. Отримав дипломи Державної художньої школи ім. Тараса Шевченка та Національного технічного університету України. Був членом мистецьких груп Р.Е.П., Пенопласт та Emblika Quali. Белов брав участь у резиденціях Центру сучасного мистецтва Джорджа Сороса в Києві (2005) та Асоціації сучасного мистецтва Rotor у Г'раці (2009).

СЕКС, ЛІКАРСЬКЕ, РОК-Н-РОЛЛ
2012, акрил та туш, полотно,
110 x 150 см

Через свої малюнки та картини Анатолій Белов відкриває цензуровану свободу фікційного та автобіографічного наративів, розвиваючи світ розгнужаного дослідження сексуальності. Використовуючи мистецтво як зброю для особистої боротьби гомосексуаліста всередині гомофобного суспільства, Белов, як загублений романтик, мріє про свободу та любов.

З новою роботою для РАС Белов здійснює стрибок у своїй творчій діяльності, вперше поєднуючи практику письменника, музиканта та візуального художника у «короткометражному мюзиклі». Цей фільм, романтична історія про кохання та крах, перетворюється на поетичне вираження дійсної андеграундної субкультури, свідоме емоційно та політично.

Даніїл Галкін

ДАНІІЛ ГАЛКІН народився в 1985 році у Дніпропетровську, де живе і працює дотепер. Після отримання ступенів у Театрально-мистецькому коледжі й Академії будівництва та архітектури працює у складі експериментально-мистецької групи 2222, яку було номіновано на Премію Кандинського у 2013 році. Галкін виборов Гран-прі конкурсу МУХІ-2011 та номінувався на Премію PinchukArtCentre Prize в 2011 і Премію Курьохіна в 2012 роках.

ЧЕРВОНА КНИГА РЕЄСТРАЦІЇ ІНВАЛІДІВ, 2011, книга, друк на папері, 25,2 x 16,5 см кожна (ліворуч угорі)
ВІВІСЕКЦІЯ ОСОБИСТОСТІ, 2011, змішана техніка, розміри варіюються, Мистецький Арсенал, Київ (ліворуч унизу)
QUEER TIME, 2012, змішана техніка, розміри варіюються, галерея Карась, Київ (праворуч)

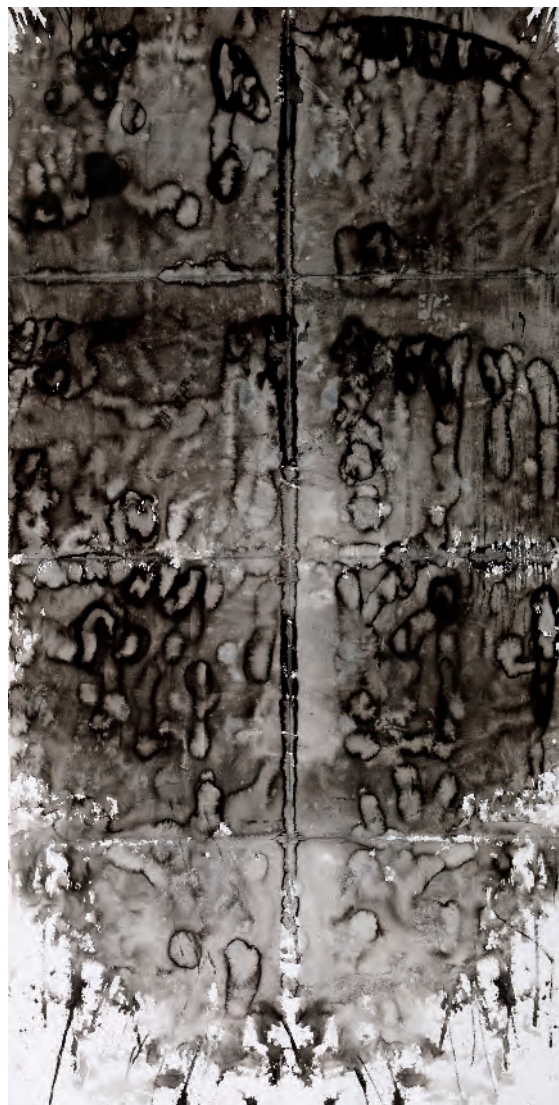
Даніїл Галкін заснував одноособовий колектив 2222 для репрезентації власної загальної мистецької практики. Кожна з двійок представляє міністерства (Міністерство Миру, Духовності, Здоров'я та Любові), які митець перекладає на серію інсталяцій, відео та інтервенцій.

У РАС Галкін демонструє «Турнікет» – нову роботу, побудовану спеціально для виставки з численних турнікетів, яка змушує публіку просуватися крізь систему проходів. Рух відвідувачів підкоряється регульованому спрямуванню, з визначеним обмеженням швидкості, що дозволяє прохід одній особі за раз. Таким чином, Галкін створює безглузду системну карусель, яка відсилає до шедеву Кафки «Процес».

Олег Грищенко

ОЛЕГ ГРИЩЕНКО народився в 1985 році в Житомирі, Україна. Живе та працює в Києві. Грищенко одержав диплом із монументального живопису в Косівському училищі прикладного та декоративного мистецтва та магістерську ступінь з живопису в Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури в Києві. Викладач на кафедрі графіки Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури та співзасновник мистецького об'єднання ВАЛ.

ВЕЛИКИЙ ПЕРЕВІЗ, 2012,
Національний художній музей, Київ
ВЕЛИКИЙ ПЕРЕВІЗ. ПЕРШИЙ ДЕНЬ,
2012, туш, папір, 300 x 150 см
(праворуч)

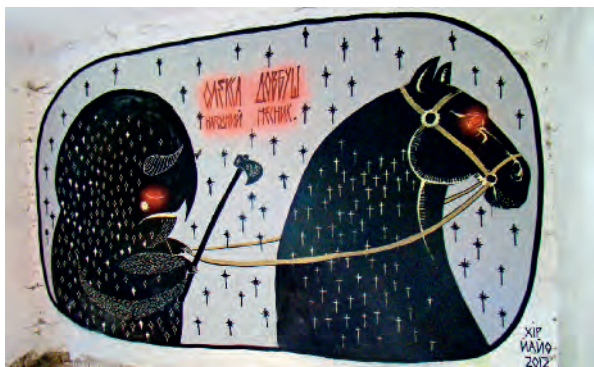
Як гравер, Олег Грищенко продовжує мову, закорінену в традиційному українському декоративно-прикладному мистецтві та трансформує її за допомогою фрагментованих текстів та дії природи, на деякий час розкладаючи свої естампи надворі.

Для РАС Грищенко створює проект під назвою «Велика українська стіна». Це великомасштабна граверна матриця у поєднанні з 4200 друкованими аркушами з двохсот естампів, які складають оригінальну гравюру. Публіка може вільно брати листки з собою. Загальний образ «Великої української стіни» поєднує вивчення українських традицій, літератури, пейзажів та особистих спогадів. Це може бути метафорою для виклику, що стоїть перед Україною: потреби заново відкрити й зберегти національну спадщину, не гальмуючи соціальні, культурні та політичні зміни.

Андрій Хір

АНДРІЙ ХІР народився в 1988 році в Ужгороді, Україна. Живе та працює у Львові. Отримав диплом з архітектури Національного університету «Львівська політехніка». З 2005 року бере участь у різноманітних виставках, таких як проект «Неофольк» на Гогольфесті в Києві та Арт Москва (2012). Хір працює з живописом, стріт-артом, фольклором, поезією та дизайном.

БЕЗ НАЗВИ, 2011, спільно з Азо, акрил, фарба-спрей. Фото Андрій Хір (ліворуч угорі)

ОЛЕКСА ДОВБУШ - НАРОДНИЙ МЕСНИК, 2012, спільно з Яйю, акрил, фарба-спрей, 200 x 300 см. Фото Андрій Хір (посередині ліворуч)

БЕЗ НАЗВИ, 2011, акрил, фарба-спрей, 300 x 600 см. Фото ЗМ (ліворуч унизу)

БЕЗ НАЗВИ, 2011, спільно з МН, акрил, фарба-спрей, 450 x 300 см. Фото МН (праворуч)

Настинні розписи Андрія Хіра виходять з духовних наративів, які він досліджує, щоб глибше простежити їхні відомі витоки. Потім він перетворює їх згідно своїх особистих переконань та моралі на абстрактний живопис, населений химерними неземними створіннями.

Для РАС Хір створює новий мураль, що спирається на біблійну історію про Ковчег Ноя. Слідуючи своїй особливій мистецькій практиці, він перетворює цю історію на символічне зображення, в якому непізнані істоти представляють метафори для того, що може виявитися світом сьогодення, минулого чи майбутнього.

Добриня Іванов

ДОБРИНЯ ІВАНОВ народився у 1987 році в Києві, Україна, де живе і працює дотепер. Навчався у студії живописця Олександра Бабака, але зараз працює у більшості зі скульптурою та інсталяціями. З 2009 року – учасник програми Генотонд для молодих українських митців, організованої арт-центром «Я Галерея» у Києві. У 2011 році брав участь у проєкті Genofond Pinakothek у Titanikas Exhibition Halls при Вільнюській Академії мистецтв та інших виставках. У 2013 був номінований на Henkel Art.Award та став учасником резиденції Kyiv Air.

ОДНОРАЗОВІ ЛЮДИ, 2010, змішана техніка, розміри варіюються (угорі)
ДОТИК, 2010–2012, дерево, шурупи, 100 x 40 x 40 см (ліворуч унизу)
НОВЕ, 2013, інсталяція, ліжко, відео-проекція, розміри варіюються (праворуч унизу)

Добриня Іванов збирає реальні та вигадані оповіді, пов'язані зі знайденими об'єктами. Поєднуючи їх, він розвиває сюжет навколо ідеї «правди» і «неправди». У сьогоdnішній мистецькій практиці Добрині ці «наративи правди та неправди» стають частиною питання до власних мистецьких підходів.

У РАС Іванов презентує спеціальний проєкт, складений із готових та створених об'єктів. Вони витікають із серії розмов, що триватимуть протягом виставки у якості рефлексії над власною методологією митця.

Жанна Кадірова

ЖАННА КАДИРОВА народилася в 1981 році у м. Бровари Київської області, Україна. Живе та працює в Києві. Закінчила Державну художню середню школу ім. Т. Г. Шевченка. Отримала Мистецьку премію ім. Казимира Малевича, Премію Сергія Курьохіна в області сучасного мистецтва (публічне мистецтво) та Головну премію фестивалю Kyiv Sculpture Project (усе в 2012 році), а також Спеціальну премію PinchukArtCentre (2011). Її роботи виставлялися по всьому світу, зокрема, серед недавніх проєктів, на 55-й Венеційській бієнале, Московській бієнале та в Palais de Tokyo у Парижі (усе в 2013 році).

КОНСЕРВИ, 2012, спільно з
Денисом Рубаном, фрагменти
транспортної капсули ракети
SS20, акрил, 330 x 330 x 243 см.
Створено під час Міжнародного
симпозіуму сучасного мистецтва
«Бірючий 012»

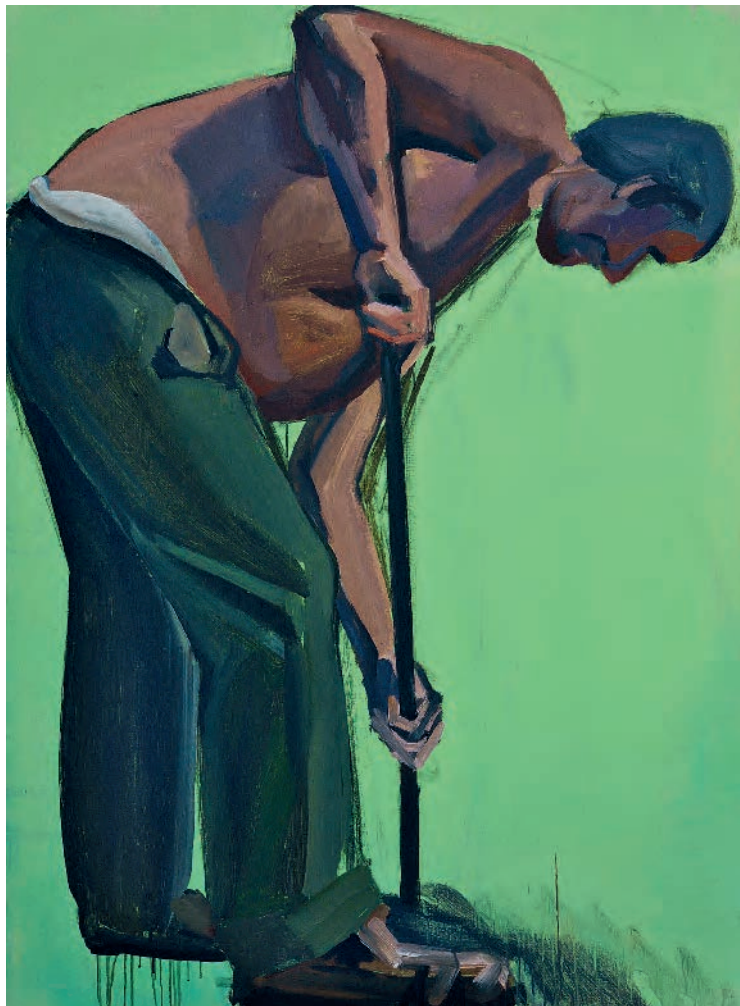
Жанна Кадірова розвинула виразну скульптурну мову для картографування простору (в найширшому значенні слова). Матеріали, з якими вона працює, підкреслюють поламану природу її об'єктів, що співвідносяться із соціальним контекстом повсякдення та рефлексують над ним.

Для РАС Кадірова здійснює новий крок у своїй мистецькій практиці, відновлюючи втрачену традицію мозаїки, яку можна зустріти у громадських місцях по всій території колишнього Радянського Союзу. Ці мозаїки мали за ціль освіту та пропагування етики й цінностей. Адаптуючи той самий матеріал і мистецьку мову, Кадірова трансформує їх за допомогою переміщення до галерей. Її твори критично рефлексують над зміненим використанням зображень у публічному просторі та загибеллю спадщини колишніх радянських традицій.

Олеся Хоменко

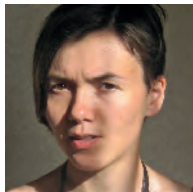
ОЛЕСЯ ХОМЕНКО народилася у 1980 році в Києві, Україна, де живе і працює зараз. Закінчила Національну академію образотворчого мистецтва і архітектури України, після цього була резиденткою Центру сучасного мистецтва при Києво-Могилянській Академії (2005–2006) та Лейпцизької міжнародної програми з мистецтва (2008). Хоменко є співзасновницею та членом мистецької групи Р.Е.П. та кураторської асоціації «Худрада». Номінувалася на Премію PinchukArtCentre у 2009 та 2011 роках, а також на Премію Future Generation Art Prize та Мистецьку премію ім. Казимира Малевича (обидві в 2012).

СЕРІЯ СРОДНА ПРАЦЯ, 2010,
акрил, полотно, 160 x 120 см

Живопис Олесі Хоменко є наративним роздумом на теми пролетарського героя та пострадянського простору, ландшафту й архітектури.

У проєкті для РАС Хоменко здійснює новий крок у своїй мистецькій практиці, презентуючи анімаційне відео на основі власних картин. Робота демонструє обличчя матері, яка робить вигляд ніби засинає над своєю дитиною. Хоменко розташовує глядача на місці дитини, проєктуючи анімацію на цілкове велике полотно, на якому художниця писала обличчя. Через полотно вона зберігає спогад про малювання та надає фізичної глибини спроектованій анімації.

Аліна Копиця

АЛІНА КОПИЦЯ народилася в 1983 році у смт. Поліське Київської області. Живе та працює у Боярці у Київській області. Копиця отримала диплом за спеціальністю графіка у Київському політехнічному інституті. З 2008 року працює з мистецтвом апсайклінгу, брала участь у Міжнародному каталонському фестивалі переробки сміття в Барселоні та фестивалі On the Street у Стамбулі.

БАГАТОСТАТЕВІ ЖИТЕЛІ ІНШОЇ ПЛАНЕТИ, 2013, текстиль, дві частини, 30 x 17 см кожна
«ВСТРОМИ ЦЕ» серія фотографій, 2013, силікон, ремінці; розміри варіюються (фотограф Даніель Освальд)

Гендерні відносини, сексуальна поведінка та фетишизм стають об'єктами текстильних робіт, скульптур та перформансів Аліни Копиці. Через неускладнений гумористичний підхід її роботи звертаються до соціальних табу, розкриваючи можливість пристрасного сексуального потягу, вільного від гендерно-політичних відносин та суспільних очікувань.

Проект Копиці в РАС демонструє нову еротичну скульптуру – чорного силіконового сфінкса, разом із перформансом, що запрошує публіку до сублимованої сексуальної гри. Інсталяція має справу з можливою невинністю та грайливістю сексуальності, її проникненням у повсякденність та визвольним потенціалом, який лежить у її основі.

Марія Куликівська

МАРІЯ КУЛИКІВСЬКА народилася в 1988 році в Керчі, Україна. Живе та працює в Києві. Куликівська закінчила магістратуру з архітектури у Національній академії образотворчого мистецтва та архітектури. Переможниця конкурсів RutaRuna для молодих митців з України та Швеції (2013), «У пошуках просторів взаємодії» фундації ЦСМ (2012), Швейцарської неприбуткової організації АККУ (2011-2012), МУХІ 2010 від галереї Bottega у Києві та багатьох інших. Зараз вона викладає візуальну культуру сучасного мистецтва дітям у PinchukArtCentre.

HOMO BULLA, 2012, мило,
175 x 90 x 45 см (ліворуч)
SWEET/SS LIFE, 2012, Цукор, жирне
молоко у формі швейцарських
будівельних цеглин,
250 x 500 x 250 см (праворуч)

Ядро роботи Марії Куликівської – її власне тіло, його увічнення, перетворення та розпад. У доробках молоді художниці ідея тіла перетворюється на архітектурні структури, сформовані з природних матеріалів, таких як сіль, молоко або цукор, відсилаючи до тем виробництва, конструкції та деконструкції.

Для РАС Куликівська створює нову скульптуру із саморобних соляних цеглин. Ці цеглини вона використовує для побудови пейзажу з 25 стовпів, які через саму природу матеріалу перебуватимуть у постійному процесі руйнування.

Олександр Курмаз

ОЛЕКСАНДР КУРМАЗ народився в 1986 році в Полтаві, Україна. Живе та працює в Києві. Курмаз закінчив відділ дизайну Української Національної академії мистецтва в Києві. Він був фіналістом Премії ім. Казимира Малевича, резидентом фонду «Ізоляція» в Донецьку та Artitude Kunstverein у Берліні. Мав персональну виставку у Варшаві в 2010, брав участь у RutaRuna, проєкті для молодих художників з України та Швеції, та кампанії Must Art у Мінську (усе в 2013).

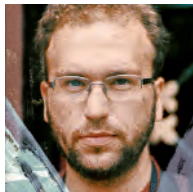
БЕЗ НАЗВИ, 2012, сніплайт, Київ
(ліворуч угорі)

БЕЗ НАЗВИ, 2010, стріт-арт, Київ
(ліворуч унизу)

БЕЗ НАЗВИ, 2012, стріт-арт, Ростов
(праворуч)

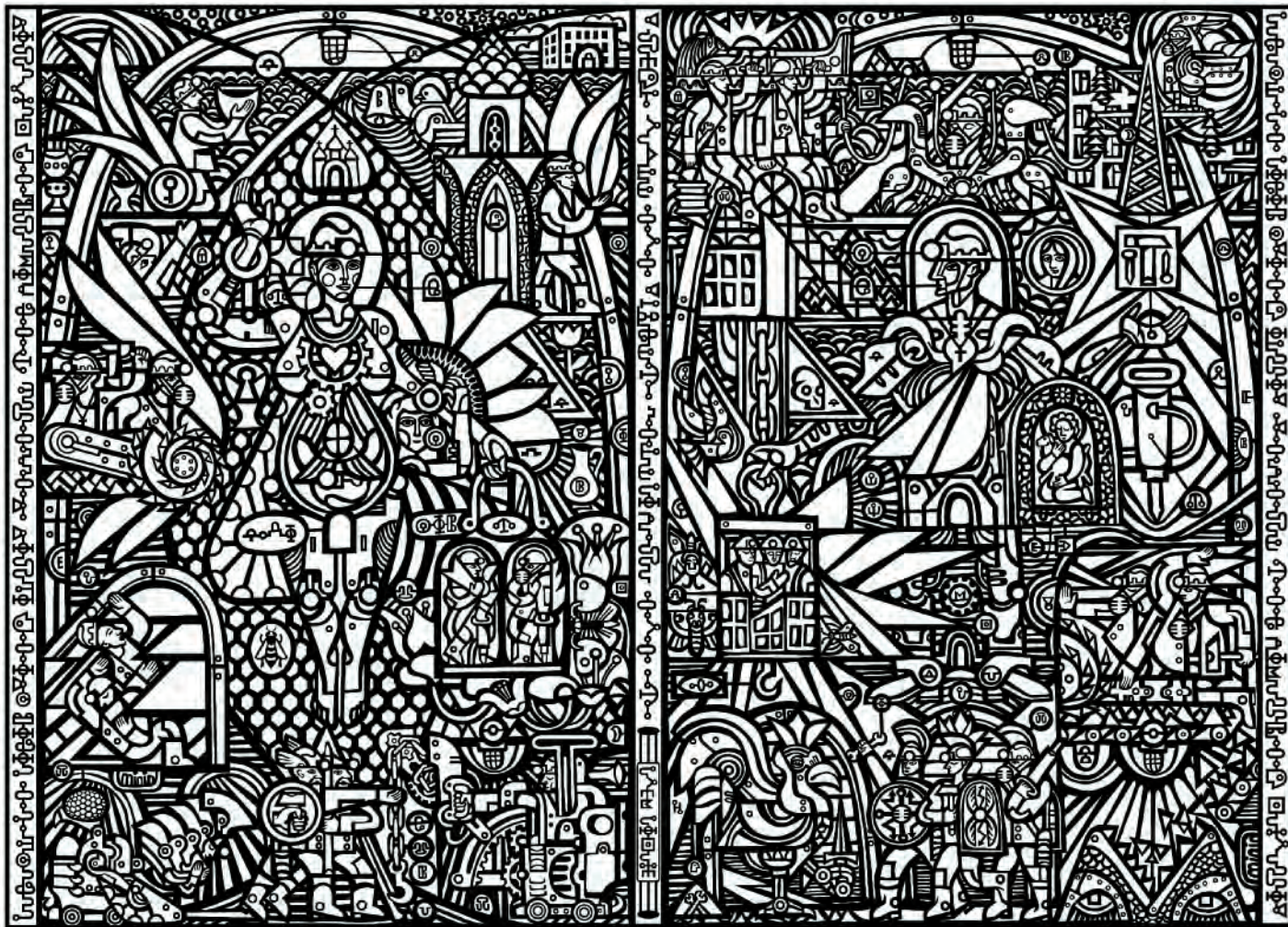
Мистецька діяльність Олександра Курмаза почалася з графіті. Поступово він покинув цю форму, але зберіг публічний простір у якості території своєї роботи та продовжив використовувати андеграундні стратегії загарбання публічного простору, затаврованого рекламою й приватними комерційними повідомленнями. У більшості своїх робіт він грається з позбавленням владних структур влади, використовуючи гумористичні та концептуальні інтервенції.

Протягом виставки в РАС Курмаз окупує і виставкові зали, і Бессарабський ринок та околиці. За допомогою серії інтервенцій Курмаз змішає приватний та публічний простори, викриваючи набір очікувань перехожого.

Роман Мінін

РОМАН МІНІН народився в 1981 році в Дмитрові Донецької області. Мінін закінчив Харківську академію дизайну та мистецтва в 2008. У 2009 одержав Медаль «Талант та покликання» Всесвітнього альянсу «Миротворець». Брав участь у багатьох групових виставках та фестивалях, організував Фестиваль стріт-арту в Харкові та очолював програму «Ізоляція в міському просторі» у донецькому центрі сучасного мистецтва «Ізоляція» в 2012.

ПЛАН ВТЕЧІ З ДОНЕЦЬКОГО РЕГІОНУ,
2013, гіпсокартон, акрил,
297 x 414 см

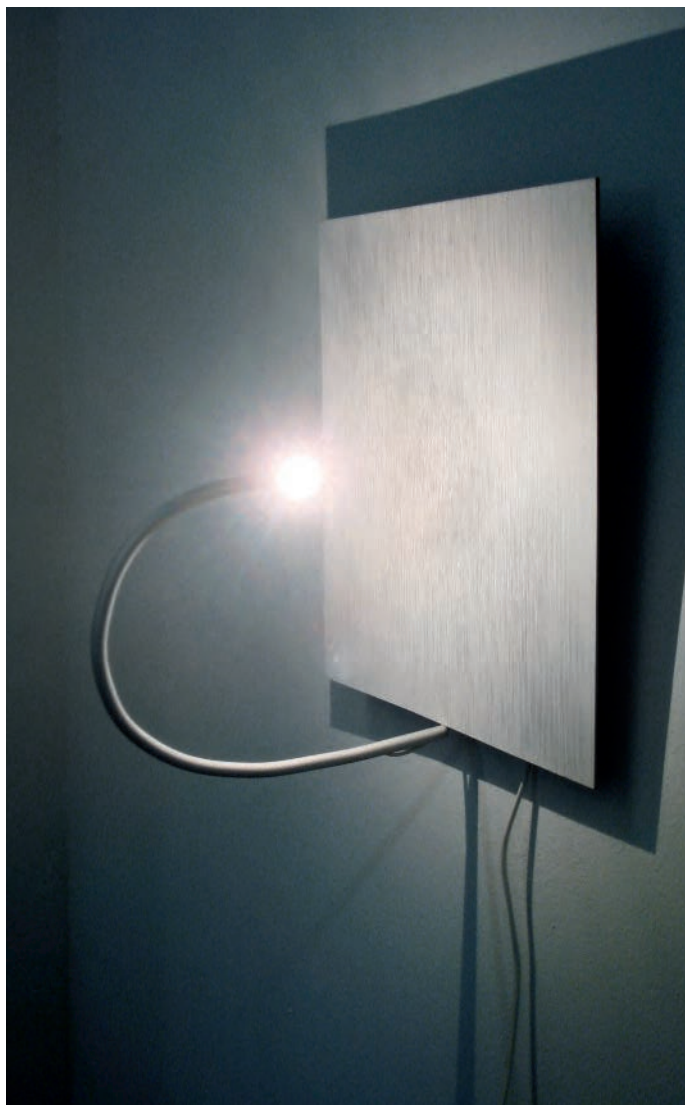
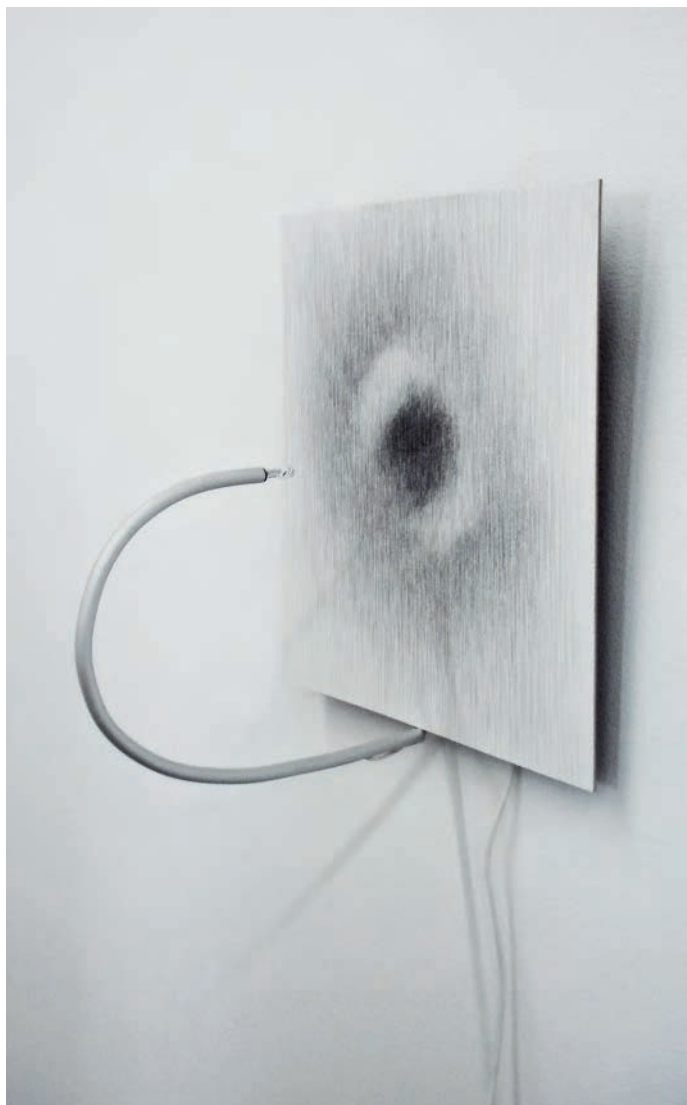
Гірнична справа – основна характеристика Донецької області, де народився Роман Мінін. Для жителів регіону це не лише індустрія, але й спосіб життя. Мінін узяв це за основну тему свого живопису та вітражів, за метафору закритої соціальної системи, що забороняє вихід. У «Плані втечі з Донецького регіону» Мінін створив власну схему порятунку з цього ув'язнення.

Виставка в РАС дозволяє Мініну здійснити суттєвий крок для поєднання мистецької практики живописця з соціальною взаємодією, яка зайняла чільне місце у його діяльності. «План втечі з Донецького регіону» буде поєднано зі спеціально створеною роботою, авторами якої стали діти з регіону. Вони (вперше в житті) поїдуть до Києва, щоб намалювати план власної втечі.

Лада Наконечна

ЛАДА НАКОНЕЧНА народилася в 1981 році в Дніпропетровську, Україна. Живе та працює в Києві. Наконечна закінчила Національну академію образотворчого мистецтва та архітектури в Києві та активно виставлялася в Україні та закордоном. Член мистецької групи Р.Е.П. та співзасновниця ICTM (Ініціативи самозахисту трудящих мистецтва) і групи «Худрада». Номінувалася на Премію PinchukArtCentre 2009.

ДОСЛІДЖЕННЯ СИСТЕМ МАНІПУЛЯЦІЇ
#1, 2009, картон, лампа, малюнок олівцем, 35 x 32 x 30 см кожний

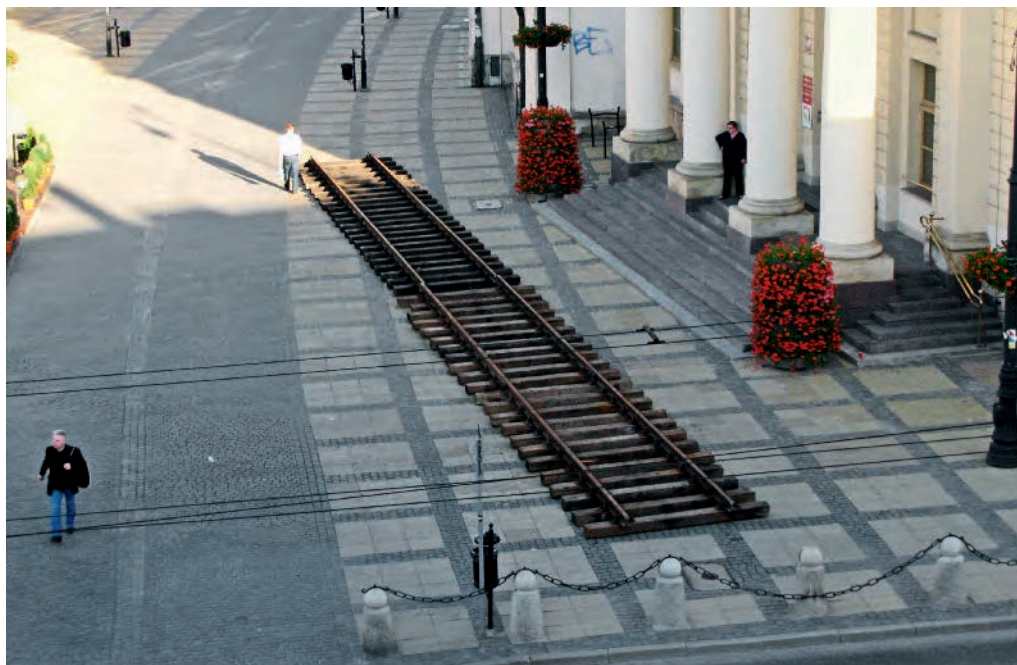
Лада Наконечна створює охайні малюнки олівцем, що конструюють ретельні та часом абстрактні пейзажі, які через власний процес виробництва рефлексують над фізичним контекстом та соціальним середовищем кожного малюнка.

У РАС Наконечна будує стіну, що не торкається ані підлоги, ані стелі. Через акт малювання на стіні художниця змушує її візуально зникнути. У цій роботі Наконечна зосереджує увагу глядача на позиції митця як маніпулятора простору та регулювальника відчуття. Усередині розташовано фотографію маніпульованого простору, що додає складності та плутанини.

Микола Рідний

МИКОЛА РІДНИЙ народився в 1985 році в Харкові, Україна, де живе і працює зараз. Закінчив Харківську Державну академію дизайну та мистецтв. У 2005 став співзасновником та куратором галереї-лабораторії SOSka, організованого митцями простору для розвитку місцевого культурного середовища Харкова. Рідний номінувався на Премію PinchukArtCentre 2011.

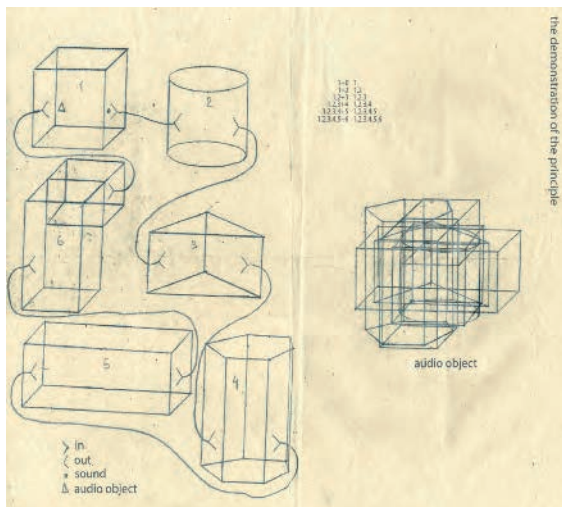
ДИМА, 2013, з циклу "Вода камінь точить", відео, 8 хв. (ліворуч)
ВЛАДА, об'єкт у публічному просторі. Бетон. Реалізовано за підтримки Музею сучасного мистецтва PERMM, Перм
НЕПРАВИЛЬНЕ З'ЄДНАННЯ, 2013, об'єкт у публічному просторі. Рейки на шпалах. Реалізовано за підтримки Open City, Люблін

Через відео, скульптуру та інсталяцію Микола Рідний здійснює критичну рефлексію над суспільно-політичним контекстом пострадянського середовища. Його мистецькі повідомлення часто будуються за допомогою поєднання документальних фільмів із традиційною фігуративною скульптурою чи знайденими об'єктами. Для РАС Рідний створює нову інсталяцію, що піднімає тему положення міліцейських органів та їхньої влади в українському суспільстві. Робота балансує між критичною репрезентацією силових структур та особою оповіддю колишнього міліціонера, який став скульптором. Скульптури міліцейських чобіт демонструються поряд із маленькими відео протестів та прямудушним інтерв'ю з колишнім міліціонером.

Іван Світличний

ІВАН СВІТЛИЧНИЙ народився в 1988 році в Харкові, Україна, де живе і працює досі. Він закінчив Харківську Державну академію дизайну та мистецтв за спеціальністю станковий живопис та монументальна скульптура. Засновник та куратор мистецької організації 01011101, куратор виставок творчого центру ТЕЦ у Харкові. Світличний номінувався на Премію PinchukArtCentre у 2011 році.

**ЕСКІЗ ПРОЕКТУ ДЛЯ ПРЕМІЇ
PINCHUKARTCENTRE, 2013**
(ліворуч угорі)

ТРИПТИХ 2, 2013, з серії «Різанина
про мінімал», скло, метал, дерево,
аудіо, 210 x 170 x 170 см або
210 x 150 x 170 см (внизу)
Фонд «Ізоляція», Донецьк
(угорі праворуч)

У своїй роботі Іван Світличний досліджує звук як скульптуру. На перших стадіях виготовлення він експериментує з об'єктами та створює основу для скульптурного звуку. Абстрактні фізичні скульптури визначають шлях звуку та сприйняття його глядачем. Продовжуючи свої дослідження через перформанс та акції в конкретних просторах, тепер Світличний перевизначає можливості цього процесу та творить звук як скульптурний досвід.

Для РАС Світличний створює мінливий скульптурний звуковий портрет двадцяти кімнат, у яких проходить виставка номінантів. Звук кожної кімнати записано наживо, трансформовано за допомогою звукової матриці та заново програно у виставковому просторі.

Володимир Воротньов

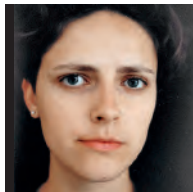
ВОЛОДИМИР ВОРОТНЬОВ народився в 1979 році в Червонограді, Україна. Живе та працює в Києві. Працює з субкультурними кодами, рухаючись із боку графіті та субкультурної графіки в бік концептуального мистецтва і вуличного arte-povera. Серед останніх проєктів: персональна виставка у галереї Upominki, Роттердам (2013) та групові виставки у Zamek Ujazdowski, Варшава (2013), ARSENALE 2012, Мистецький Арсенал, Українське Тіло, Центр Візуальної Культури (усе в 2012 році).

ФОТО ДЛЯ СЕРІЇ «СВЯТКОВА ПОБІЛКА», 2013, Київ (ліворуч угорі та праворуч унизу)
СЛІДИ ВІД СПРЕЮ, галерея V9, Варшава, 2011 (праворуч угорі)
ПАРКАН, в рамках проєкту «SPACES: Архітектура спільного», фабрика «Юність», Київ (ліворуч унизу)

Володимир Воротньов розпочав свою мистецьку практику на вулиці, працюючи з графіті. Його роботу зосереджено на картографуванні та демаркації простору для підкреслення дійсних елементів вулиці та створення абстрактних візуальних композицій.

У своєму дослідженні Воротньов вивчає те, що називає «мовою вулиці», і в рамках свого проєкту для РАС переносить її до інституційного контексту. Він створює постановочну вуличну ситуацію всередині галерейного простору за допомогою серії знайдених вуличних об'єктів, кожен із яких знизу пофарбовано білим. Цією роботою митець відсилає до української традиції фарбувати дерева та вуличні бордюри в білий на знак приходу весни та очікування літа.

Анна Звягінцева

АННА ЗВЯГІНЦЕВА народилася в 1986 році в Дніпропетровську, Україна. Живе і працює в Києві. Звягінцева навчалася в Національній академії образотворчого мистецтва та архітектури в Києві. Фіналістка Конкурсу для молодих українських художників МУХІ 2010. З 2010 року – член кураторської групи «Худрада», у 2011 стала співзасновницею ICTM (Ініціативи самозахисту трудящих мистецтва).

БЕЗ НАЗВИ, 2012, із серії «Жіночий цех», малюнки, 21 x 29.7 см кожний

Із гострим чуттям малюнку та використовуваних матеріалів, Анна Звягінцева фіксує сліди повсякденного життя, зустрічей, збігів або автобіографічних фактів у своїх скульптурах, малюнках та відео. Доробок молодої художниці набуває форми інтимного щоденника, що зберігає миті, ідеї та дії, які інакше було би втрачено.

Для РАС Звягінцева вибрала один із сотень малюнків повсякденних домашніх занять на кшталт миття посуду. Вона вибрала фрагмент цього малюнка та перетворила його на монументальну скульптуру малюнка, замістивши лінії від олівця залізним дротом. Через цю трансформацію банальний акт миття посуду відчується, і ми маємо справу з ідеєю праці як такої.

Група Мельничук-Бурлака

ІВАН МЕЛЬНИЧУК ТА ОЛЕКСАНДР БУРЛАКА народилися в 1982 році в Києві, Україна, де живуть і працюють досі. Вони архітектори, члени групи «Група предметів», що спеціалізується на документації та вивченні трансформацій міста. Бурлака також є членом кураторської групи «Худрада» та виступав у ролі дослідника для виставки *Trespassing Modernities* у SALT Galata у Стамбулі. Митці взяли участь у програмі Бергенської Асамблеї 2013.

СП ПОРН, інсталяція, цифровий друк, відео (Улюблені міста, 17:34 хв.). Центр візуальної культури, 2011, Київ (ліворуч угорі)
ОСТРІВ, 2013, змішана техніка, розміри варіюються. Бергенська Асамблея, Берген (ліворуч унизу)
НЕОФУНКЦІОНАЛІЗМ, 2013, інсталяція, розміри варіюються. Центр сучасного мистецтва «Замок Уяздовський», Варшава (праворуч)

Іван Мельничук та Олександр Бурлака практикують критичну рефлексію над перетворенням архітектурної спадщини та урбаністичного контексту пострадянського простору на колективну пам'ять та, водночас, стиранням їх із неї. Самі архітектори за освітою, вони досліджують роль, ідеологію та відповідальність сучасного архітектора.

Для РАС Мельничук і Бурлака презентують ряд дійсних, незакінчених або утопічних архітектурних проєктів з міського контексту Києва. Ці проєкти спрямовано на розвиток міста як простору комерції, в якому архітектори втрачають свою відповідальність та працюють лише для задоволення бажання клієнтів. Завершена робота виконує функцію маніфесту відповідальності архітектора перед містом як середовищем існування та спадщиною.

Відкрита група

ВІДКРИТУ ГРУПУ заснували у Львові в 2012 році п'ятеро українських митців: Юрій Білей (нар. 1988, Ужгород), Антон Варга (нар. 1989, Ужгород), Павло Ковач (нар. 1987, Ужгород), Євген Самборський (нар. 1984 в Івано-Франківську) та Станіслав Туріна (нар. 1988, Макіївка, Донецька область). За минулий рік вони взяли участь у кількох виставках, включаючи Львівську бієнале та фестиваль «Креденц» у Виноградіві.

ГАЛЕРЕЯ НА ПЛОЩІ АРСЕНАЛЬНИЙ, 2012, з проекту «Відкрита галерея», триметрові та чотириметрові дерев'яні планки, розміри варіюються, Київ (ліворуч угорі)

ГАЛЕРЕЯ З ВИДОМ НА ЛІС, 2012, з проекту «Відкрита галерея», змішана техніка, 1000 x 2200 см, Самійличі (праворуч угорі)

ГАЛЕРЕЯ ВСЕРЕДИНІ, 2013, змішана техніка, 800 x 250 x 170 см, Поповичі (унизу)

У процесі побудови тимчасових відкритих «галерей» у публічних місцях, «Відкрита група» створює простори, водночас фізичні та психологічні, щоб актуалізувати мистецький дискурс та поставити під питання галерею як кураторський та/або комерційний простір. «Відкриту групу» складають п'ятеро членів-засновників, але вона постійно запрошує «усіх» доєднатися та зробити вклад до мистецького продукту.

Для РАС «Відкрита група» презентує спеціальний проект, який продовжує їхню практику відкритого та безперервного дискурсу, ставлячи під питання позицію глядача, митця й роботи та відношення між ними.

Synchrodogs

SYNCHRODOGS (сформувалися в 2008 р.) – це мистецька група, до складу якої входять двоє українських фотографів: Таня Щеглова (нар. 1989, Івано-Франківськ) та Роман Новен (нар. 1984, Луцьк). Вони стали переможцями фотографічної премії Harpers Bazaar в Україні (2011), одержали першу премію фотоконкурсу Art Rebels x Canon у Данії та конкурсу FOAM Construct в Нідерландах (обидва 2012 року). Вони активно виставляються у різних країнах світу.

БЕЗ НАЗВИ, 2013, з серії
«Анімалізм, натуралізм», фото

Таня Щеглова та Роман Новен подорожують Україною та знімають різноманітні фотографічні серії, які описують перебування людського тіла серед незайманої природи. У своїй роботі митці представляють кадровані пейзажі як абстрактні та піднесені місця, порушені введенням автопортрета до зображення. Ці автопортрети часто зводяться до присутності тіла зі шкірою, що постійно перетворюється – дивовижно поглинене природним тлом, але відчужене від нього.

Для РАС Synchrodogs здійснили подорож до Ісландії, продовжуючи практику грайливого відкриття, кадрування, порушення та захвату піднесеного середовища природи у своїх постановочних фотографіях.

ЛІНЕТТ ЯДОМ-БОАКЬЄ

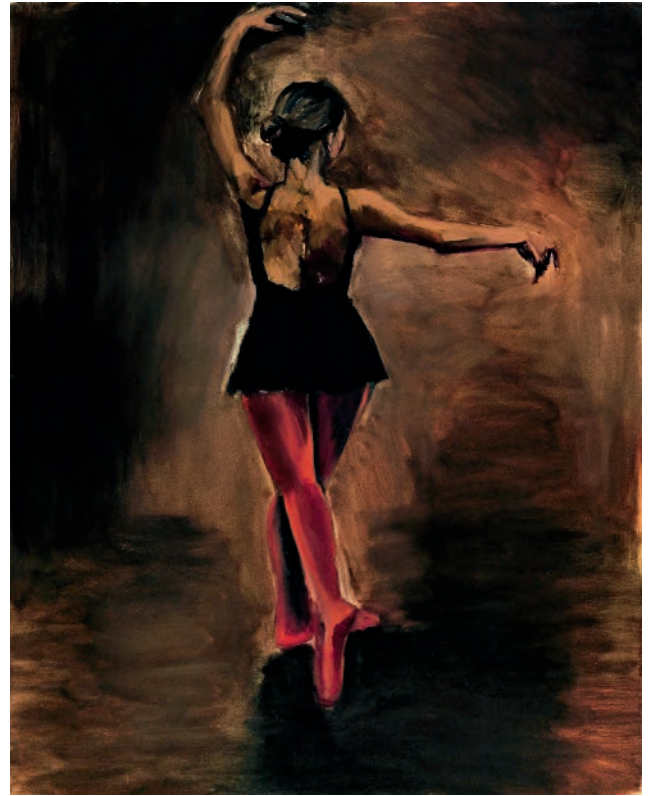
Лінетт Ядом-Боакьє одержала Головну премію Future Generation Art Prize 2012 за свої надзвичайні полотна та складну мистецьку практику, що виходить далеко за межі живопису. Після показу робіт у Києві та на Венеційській бієнале 2013 року художницю було відібрано до виставки фіналістів Turner Prize, яка відкрилася у жовтні. PinchukArtCentre з гордістю демонструє нові серії картин Ядом-Боакьє на її першій персональній виставці у Східній Європі.

«Ядом-Боакьє народилася в 1977 році в лондонській родині з африканської діаспори. Її живопис базується на особливих правилах тривалості та дії: художниця створює по одному полотну на день, а незавершені протягом доби роботи відкидає. Таким чином, у її діяльності немає місця для жодного нічного переосмислення, жодної можливості для repentimento. Її роботи організовано в живописні серії, які зазвичай зображують вигаданих темношкірих персонажів посеред абстрактних ландшафтів. Крізь темну атмосферу з'являються разючі вкраплення білої фарби, ніби пронизливі спалахи світла, то у смужках на майці, то в очах персонажа.

САПФІРИ ПІД БАВОВНОЮ, 2013,
олія, полотно, 55 x 45 см (ліворуч)
ДІАМАНТИ, 2013, олія, полотно,
130 x 100 см (праворуч)

Її картини виникають не з фотографічної уяви, а з пам'яті про конфігурації в історії живопису, включаючи соціально свідомий реалізм та експресіонізм. Тому її роботи не зосереджуються в унікальних творах, а постачають візуальний досвід, заснований

на іншому вимірі часу та на впізнаванні повторюваних мотивів, постатей і настроїв. З одного боку, її робота коливається між призупиненою тривалістю, з іншого, гострим відчуттям живописного акту, вкоріненого у теперішньому моменті».

Свідчення журі Future Generation Art Prize, 7 грудня 2012 (Каролін Кристов-Бакарджієв, Анальдо Фаріас, Массіміліано Джіоні, Керол Їньхуа Лю, Ханс Ульріх-Обріст, Екхард Шнайдер, Ненсі Спектор)

ВЛАДА БОЖА, 2013, олія, полотно, 150 x 140 см (вгорі ліворуч)
ШЛЯХЕТНІ АГРЕСИВНІ, 2012, олія, полотно, 200 x 160 см (вгорі праворуч)
МЕТАФІЗИКА, 2012, олія, полотно, 200 x 250 см (внизу)

Лінетт Ядом-Боакьє в розмові з Бйорном Гельдхофом.

Коли ви не завершуєте твір протягом дня, ви відмовляєтеся від нього. Як ви почали визначати свою роботу через дію, обмежену в часі?

Спочатку це виходило з практичних міркувань того, як мені хотілося працювати. Лишити роботу незавершеною і повернутися до неї пізніше важко через сам спосіб нанесення фарби. Частина роботи засихала та вкривалася шкоринкою, крізь яку було важко проникнути заново. Але, крім того, швидкий процес більше відповідає моему способу мислення. Коли щось не спрацьовує, я швидко це відкидаю та рухаюся вперед. Я досить непосидюча та нетерпляча стосовно будь-якої діяльності. Люблю прийняти рішення і триматися його. Коли я вагаюся, робота йде погано. Також мені подобається, коли одна робота підводить до іншої, створюючи діалог між картинами. Не люблю зациклюватися на єдиному творі – радше мислити та читати крізь серію або низку, чи підгрупу робіт.

Це логічно підводить нас до того, що ваші картини необов'язково розглядати як індивідуальні твори – вони набувають сенсу як серія або частина потоку.

ЗА ТАКЕ ЖИТТЯ ГОДІ ПОМЕРТИ,
2012, олія, полотно, 200 x 250 см

ІЗ СУПРОВОДОМ У ДОБРО, 2012,
олія, полотно, 85 x 95 см

Усі зображення люб'язно надано галереями Corvi-Mora, Лондон, та Jack Shainman Gallery, Нью-Йорк. Авторське право Лінетт Ядом-Боакьє.

Саме так, мені не подобалася ідея насичення однієї картини всім можливим. Коли я працюю, мою голову сповнює скільки завгодно турбот. Усі ці речі мають вплив на мою роботу, багато які з них важко описати, вони, з вашого дозволу, інтуїтивні. Інші описати легко, але вони не слугуватимуть за корисні орієнтири для когось, окрім мене. Гадаю, саме так мислить більшість художників: головами, чуттями, руками та кількома іншими частинами тіла. Мої думки краще впорядковуються як писмо: слова складають речення, речення – параграф і так далі. В одному творі не завжди багато інформації, тому розповідь нечітка.

У стосунку до ваших робіт часто згадують про певну невисловлену оповідь, що зберігається у поєднанні різних творів.

Так, у моїх ранніх роботах, коли я була в коледжі, приблизно дванадцять років тому, завжди була дуже чітка історія. Це в неймовірно буквальному сенсі стосувалося розповідання. Там щось відбувалося, і було чітко зрозумілим, що саме. Тепер я намагаюся розкласти історію різними творами. Об'єкти, теми та ідеї повторюються як з точки зору самого зображення, так і способу зображення.

Чи відіграє роль у ваших роботах певний політичний контекст?

Завжди. Але, мені здається, це тією чи іншою мірою стосується кожного. Для мене живопис як такий завжди політизований, але зазвичай саме темношкірі постаті викликають питання про політику. Для мене це зрозуміло, однак не обов'язково близько. Чорні для мене не є екзотичними та чужими. Взагалі-то, навпаки. І політика стосовно цієї теми ближча до мене, аніж будь-що інше.

Є воля – є шанс

Фонд Олени Пінчук

З нагоди десятиріччя **Фонду Олени Пінчук «АНТИСНІД»**, PinchukArtCentre та Фонд «АНТИСНІД» здійснюють спільний виставковий проект, зосереджений на гострій для українського суспільства темі ВІЛ/СНІДу.

Виставка в PinchukArtCentre включає роботи Демієна Хьорста, Фелікса Ґонзалеса-Торреса, Нен Ґолдін, Ай Вейвєя, Сергія Браткова та Іллі Чічкана. Одночасно з виставкою на вулицях Києва стартує спеціальний проект, що включає в себе нову відео інсталяцію Тоні Оурслера та проект на біл-бордах з роботою Фелікса Ґонзалеса-Торреса.

Фонд Олени Пінчук «АНТИСНІД» у 2013 році святкує свою десяту річницю. Фонд відомий в Україні та світі своїми інноваційними та інтерактивними проектами, які привертають увагу до проблеми СНІДу в Україні.

З моменту першої телевізійної кампанії «Зупинимо СНІД, доки він не зупинив нас», запущеної в 2003 році, фонд створив та розмістив на провідних українських телеканалах більш ніж 20 соціальних відео роликів загальною вартістю яких, у порівнянні з еквівалентною вартістю комерційної реклами, оцінюється у більш ніж 80 мільйонів доларів США. За допомогою цих медіа-кампаній Фонду «АНТИСНІД» вдалося максимально охопити українську аудиторію, таким чином радикально змінивши загальне ставлення до СНІДу та людей, які живуть із ВІЛ.

Найбільш пам'ятними інформаційними проектами Фонду «АНТИСНІД» стали наймасштабніші в історії України безкоштовні концерти Сера Елтона Джона (2007), гурту Queen з Полом Роджерсом у Харкові (2008) та Сера

Фелікс Ґонзалес-Торрес, **БЕЗ НАЗВИ (ПОРТРЕТ РОССА В ЛОС-АНДЖЕЛЕСІ)**, 1991, Різнокольорові цукерки в індивідуальних целофанових обгортках, ідеальна вага 175 фунтів, приблизно 92 x 92 x 92 см Колекція Донни та Говарда Стоун, обіцяний подарунок Інституту Мистецтв Чикаго.

ЖИТТЯ МУСИТЬ ТРИВАТИ, концерт гурту «Queen» з Полом Роджерсом у Харкові, 2008 (ліворуч) Ай Вейвєй, **БЕЗПЕЧНИЙ СЕКС**, 11986, пальто та презерватив на вішалці, 162 x 124 x 11 см (праворуч)

Елтона Джона разом із Queen і Адамом Ламбертом напередодні фіналу EURO 2012 у Києві. Завдяки цим концертам українці почули заклики зірок приєднатися до боротьби зі СНІДом проти дискримінації людей із ВІЛ. Ці концерти зібрали сотні тисяч глядачів на вулицях, мільйони дивилися наживо трансляції українських телеканалів.

Крім цього Фонд надає допомогу медичним установам, лікарням та будинкам дитини, де живуть ВІЛ-позитивні діти. Завдяки підтримці фонду працює п'ять мобільних клінік, які допомагають ВІЛ-позитивним дітям у віддалених регіонах України. Під час організованих фондом благодійних аукціонів та дефіле Fashion AID за участю українських дизайнерів та зірок було зібрано більше чотирьох мільйонів доларів на реконструкцію двох будинків дитини, лікарні для хворих на СНІД, пологового будинку та на створення мобільних клінік для ВІЛ-позитивних дітей.

Щоб залучити до боротьби зі СНІДом найкращий міжнародний досвід, Фонд Олени Пінчук «АНТИ-СНІД» співпрацює з Фондом Клінтона в Україні для забезпечення доступу ВІЛ-позитивних людей до лікування наставництва лікарів, доступу до тестування та замісної терапії. Спільний проект Фонду «АНТИСНІД» та СНІД-Фонду Елтона Джона допоміг знайти родини для сотень ВІЛ-позитивних сиріт, запровадив модель відкриття діагнозу дітям, провів тренування тисячам вчителів на тему СНІДу та його передачі, допоміг тисячам родин жити з ВІЛ/СНІДом та забезпечив медичною, юридичною та соціальною підтримкою тисячі безпритульних дівчат, уразливих до інфікування ВІЛ.

За офіційними даними, у 2012 році вперше за історію епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні, знизилися темпи поширення ВІЛ-інфекції (кількість нових випадків інфікування ВІЛ) – це сталося завдяки діяльності місцевих і міжнародних партнерів, уряду, участі відомих людей, а також масштабним інформаційним кампаніям фонду.

www.antiaids.org

Collection 4

ЕМОЦІЇ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

«Колекційна платформа 4» – це колективна виставка, що пропонує селективний погляд на два наріжні та часом протилежні поняття в наших життях: почуття та технологію.

Виставка включає роботи: Сергія Браткова, Іллі Чічкана, Грегорі Крюдсона, Олафура Еліасона, Андреаса Гурскі, Деміана Хьорста, Карстена Хьоллера, Мартіна Коба, Джефа Кунса, Олега Кулика, Джулі Мегрету, Карстена Ніколая, Річарда Принса, Марка Куїнна, Томаса Рафа, Юргена Теллера, Ксав'є Вейгана.

У фокусі: Юрген Теллер, Київ, 2007

Приїхавши до Києва у 2007, лондонський фотограф Юрген Теллер застав українську столицю в докризовому розквіті: шикарні авто, довгоногі дівчата та жага до грошей у повітрі поруч із соціальною нестабільністю, занедбаними околицями та пострадянською культурною амнезією. Зосереджуючись на питаннях об'єктифікації жінок, Теллер конструює вибуховий наратив документальних знімків вулиць Києва, псевдо-домашньої еротики з Оленою Фісуненко, першою українською подружкою року журналу Playboy, та «трешової» модної зйомки за участі датської топ-моделі Лари Стоун. Його героїні, попри їхнє різне походження та зовнішність, урівнює пострадянська неоліберальна дійсність. Як справедливо стверджує Інгеборґа Хармс, «Отримані фотографії не тільки розкривають дорослі фантазії інтоксикації розкішю, але й перетворюють блиск і сяяння Києва на тиху репресивну пустку, де Місс Україна відчувається як удома менше, ніж астронавт у космосі».

Юрген Теллер, **КИЇВ**, 2007, кольоровий фотодрук, розміри варіюються, тираж 1 з 5 (праворуч)
ВІКТОР ПІНЧУК, засновник форуму Zavra.UA з учасниками, травень 2013 (праворуч угорі)
 PinchukArtCentre під час виставки «КИТАЙ КИТАЙ», серпень 2013, Київ (праворуч низу)

Фонд Віктора Пінчука

Фонд Віктора Пінчука – це міжнародний, приватний і політично незаангажований та гуманістично спрямований фонд, заснований в Україні. Його було створено у 2006 році бізнесменом і громадським діячем Віктором Пінчуком. Мета фонду – надати новим поколінням можливість стати творцями майбутнього. Для досягнення цієї мети розробляються проекти та формується партнерство як в Україні, так і поза її межами.

Фонд інвестує в трьох основних напрямках:

- інвестиції в людину, для примноження людського потенціалу;
- інвестиції в суспільство, з метою підвищення рівня соціальної відповідальності;
- інвестиції у світ, заради сприяння всесвітній інтеграції.

Проекти Фонду Віктора Пінчука включають, зокрема, мережу центрів для новонароджених «Коліски надії», найбільшу приватну стипендіальну програму в Україні «Завтра.UA», стипендіальну програму «Всесвітні студії» для закордонної освіти українських студентів, а також центр сучасного мистецтва PinchukArtCentre із проектами Future Generation Art Prize та Премією PinchukArtCentre, які проводяться раз на два роки. До численних проектів також належать Крутий стіл у Давосі, присвячений питанням благодійності та Український ланч у Давосі, які проводяться щороку з нагоди щорічної зустрічі Світового економічного форуму, міжнародна мережа YES (Ялтинська

європейська стратегія) з підтримки України в її русі до європейської інтеграції, а також онлайн-платформа «Українська біржа благодійності» для сприяння філантропії. Фонд є членом Європейського центру фондів та Українського форуму грантодавців. Він співпрацює з Глобальною Ініціативою Клінтона, Інституцією Брукінгз, Інститутом міжнародної економіки Петерсена, «Центром Миру Переса», «Фондом Віри» Тоні Блера та іншими неурядовими організаціями.

www.pinchukfund.org

PinchukArtCentre

PinchukArtCentre, заснований Віктором Пінчуком у вересні 2006 року в Києві – це найбільший і найдинамічніший приватний центр сучасного мистецтва у Центральній та Східній Європі. Центр належить до низки проектів Фонду Віктора Пінчука, і ставить за мету підтримку художньої освіти, мистецької творчості та її шанування в Україні. Він надає суттєву підтримку культурній співпраці та вивільненню українського мистецтва та суспільства. Він робить

важливий внесок у культурний діалог між Сходом і Заходом, підтримує баланс між збереженням національної ідентичності та відповідністю високим міжнародним стандартам. З моменту відкриття й до вересня 2013 р. PinchukArtCentre став майданчиком для проведення 32-ох виставок і численних проектів, які привернули увагу

більш ніж 2-ох мільйонів відвідувачів. PinchukArtCentre виставляє роботи, створені провідними міжнародними та українськими митцями, такими як Ай Вейвей, Сергій Братков, брати Чепмени, Ілля Чічкан, Олафур Еліассон, Ентоні Гормлі, Андреас Гурскі, Дем'єн Хьорст, Гері Хьюм, Аніш Капур, Джефф Кунс, Такаші Муракамі, Тоні Оурслер, Арсен Савадов, Сем Тейлор-Вуд, Василь Цаголов, Джеф Уолл.

Надаючи тривалу підтримку новим поколінням митців та інвестуючи у нові роботи, PinchukArtCentre заснував Премію PinchukArtCentre для молодих українських сучасних художників віком до 35 років, та Future Generation Art Prize – першу дійсно глобальну мистецьку премію для молодих художників з усього світу. У 2007 р. та 2009 р. PinchukArtCentre став офіційним організатором Українського Павільйону на 52-й та 53-й Венеційських бієнале. У 2013 році арт-центр представив роботи номінантів на FGAP 2012 у рамках Future Generation Art Prize @ Venice – паралельного українського проекту у рамках 55-ої Венеційської бієнале.

Дізнайтеся більше на www.pinchukartcentre.org

Освітня програма 2013

Освіта – це основа діяльності PinchukArtCentre. Для наших відвідувачів і, у ширшому розумінні, для всього суспільства, центр є відкритою платформою, де можна долучитися до світу мистецтва, навчитись сприймати та відчувати його. Міжнародне спрямування нашої програми забезпечує широкий діапазон поглядів. Освітня платформа PinchukArtCentre запрошує дітей, студентів, митців, родини, школи та університети до відкритих обговорень, а також до участі в екскурсіях і дискусіях, присвячених сучасному мистецтву та виставковим проектам PinchukArtCentre.

Екскурсії у PinchukArtCentre

Щодня PinchukArtCentre запрошує відвідувачів на безкоштовні екскурсії у супроводі кваліфікованих гідів.

Вівторок та четвер о 19:00.

Середа та п'ятниця о 14:00 та 19:00.

У РАС спеціально розроблено екскурсії для учнів та студентів з українських шкіл та університетів. Замовляйте екскурсії заздалегідь електронною поштою info@pinchukartcentre.org або по телефону **+38 (044) 590 08 58**. Екскурсії доступні англійською, українською та російською мовами.

Екскурсії «Колекційною платформою» PinchukArtCentre

Двічі на тиждень, по вихідних, для відвідувачів PinchukArtCentre проводяться спеціальні екскурсії Колекційною платформою.

Субота та неділя о 14:00 та 19:00.

Тематичні екскурсії

У вихідні дні PinchukArtCentre запрошує відвідувачів до тематичного обговорення, присвяченого 3-5 витворам мистецтва, які вивчаються шляхом детального розгляду, обговорень та інших активностей, спрямованих на дослідження особистого стилю та доробку митця.

Субота та неділя о 17:00.

Більш детальну інформацію та розклад шукайте на web-сторінці http://pinchukartcentre.org/ua/events_and_calendar

Сімейні неділі в PinchukArtCentre

Щотижня по суботах о 14:00 PinchukArtCentre запрошує родини з дітьми приєднатися до семінарів, які проводяться митцями у відео-лаунжі на шостому поверсі. Діти мають змогу відвідати коротку екскурсію експозицією та долучитися до тематичного семінару у виставковому просторі. Спеціально розроблені навчальні матеріали допоможуть дітям зрозуміти як споглядати предмети мистецтва, які питання ставлять перед нами митці та що чекає на нас в музеї. Будь-ласка, зверніть увагу: групи мають вікові обмеження, **4-6 років та 7-9 років** тиждень через тиждень. Для уточнення вікової групи та замовлення екскурсії заздалегідь телефонуйте **+38 (044) 590 08 58** або пишіть info@pinchukartcentre.org

Оглядаємо – Розмовляємо в PinchukArtCentre

Щотижня по суботах о 14:00 PinchukArtCentre запрошує юних відвідувачів віком від **10 до 12 років** взяти участь в екскурсії, спрямованій на глибше обговорення та розуміння творів мистецтва через діалог між дітьми та педагогом-мистецтвознавцем. Будь ласка, залишайте заявки заздалегідь за телефоном **+38 (044) 590 08 58** або на info@pinchukartcentre.org

Бесіди з митцями в PinchukArtCentre

Щосуботи PinchukArtCentre запрошує вас приєднатися до відкритого діалогу з номінантами Премії, які проводитимуть знайомство зі своїми проектами та підходами. Будь-ласка, перевіряйте розклад бесід на нашій сторінці

http://pinchuk-artcentre.org/ua/events_and_calendar

Марафон PinchukArtCentre

До виставки PinchukArtCentre проводить спеціальний захід, який залучає митців-учасників PinchukArtPrize усіх років від заснування Премії в 2009 р. Протягом Марафону, що триватиме цілу ніч, митців запрошено зробити внесок до обмеженої в часі перформативної акції, яка стане відображенням їхньої індивідуальної практики та відповідатиме формату самого проекту. Куратором заходу є Кураторська платформа.

Підлітки під час програми **РОЗУМІННЯ МУЗЕЮ** (ліворуч)

Публіка на екскурсії під час **НОЧІ В МУЗЕЇ У PINCHUKARTCENTRE** (праворуч)

Літературні читання PinchukArtCentre

PinchukArtCentre проводить читання вибраних або спеціально написаних творів, які мають відношення до робіт і художників, представлених у PinchukArtCentre.

Круглі столи PinchukArtCentre: Пожива для розуму

Спільна ініціатива PinchukArtCentre та Фондації CSM створює простір для обміну думками у широкому колі учасників та кураторів, забезпечуючи розуміння українського мистецького контексту та світових творчих процесів. Дискусії розкривають актуальні проблеми суспільства, які безпосередньо відображаються у виставкових проектах PinchukArtCentre.

Розуміння музею – PinchukArtCentre підліткам

PinchukArtCentre пропонує спеціальний курс для учнів старших класів віком від **14 до 16 років**, спрямований на розвиток критичного та креативного мислення майбутнього покоління. Курс складається із серії зустрічей, розмов та практичних занять, впродовж яких учасники сконцентруються на дослідженні представленої виставки, власному сприйнятті робіт та рефлексії. Програма практичних занять сприятиме глибшому поцінуванню концепцій і ідей мистецьких творів, розглянутих під час відвідувань та виконання спеціально розроблених завдань.

Розуміння Музею – Попередній перегляд у PinchukArtCentre для вчителів

PinchukArtCentre запрошує вчителів приєднатися до програми ознайомчого перегляду виставки. Зустріч передбачає спеціально розроблений огляд нових виставок та семінар, де будуть представлені різноманітні практики для ознайомлення дітей з мистецтвом через обговорення, роздуми та виконання творчих завдань.

Розуміння музею – PinchukArtCentre вчителям

Впродовж виставки PinchukArtCentre пропонує спеціально сформовану літню програму для вчителів, спрямовану на дослідження арт-центру як альтернативного навчального простору, заохочення креативних та критичних відгуків як для встановлення міжпредметних зв'язків, так і для зосередження на окремих предметах. Цикли занять з митцями та мистецтвознавцями покликані змінити бачення та спосіб навчання, даючи цінний досвід у виставковому просторі та створюючи платформи для подальшої співпраці.

Вівторки для вчителів в PinchukArtCentre

Вчительська Лабораторія PinchukArtCentre пропонує низку заходів практичного і теоретичного спрямування, впродовж яких розглядатимуться фізичні, інтелектуальні та емоційні аспекти мистецьких творів, представлених у арт-центрі. Співпраця вчителів та освітньої команди PinchukArtCentre допоможе побудувати місток між шкільним класом і виставковим простором та запропонує різні шляхи залучення дітей до мистецтва. **Вівторки для вчителів проводяться щомісяця у вівторок о 14:00.**

Більш детальну інформацію та розклад шукайте на web-сторінці http://pinchukartcentre.org/ua/events_and_calendar

Професійні бесіди з PinchukArtCentre

Професійні бесіди – це серія засідань, розроблених і реалізованих командою PinchukArtCentre для студентів Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури з метою ознайомлення з роботою інституції зсередини. Під час зустрічей студенти дізнаються про роль та функції кураторського, адміністративного, освітнього та PR відділів арт-центру, що надасть можливість розширити їхнє розуміння роботи інституції, меж її відповідальності та обов'язків, проаналізувати конкретні навчальні приклади, а також розглянути аспекти, які необхідно розвинути для їхнього професійного росту.

PinchukArtCentre зустрічається зі студентами

Під час виставок PinchukArtCentre продовжує будувати діалог зі студентами художньо-освітніх закладів і проводити зустрічі зі студентами та практикантами з Академії мистецтв (Київ, Харків, Львів) та кураторами PinchukArtCentre. У такому форматі майбутні художники мають можливість зарекомендувати себе, а куратори – познакомиться з молодшим поколінням митців.

Інфоцентр PinchukArtCentre

Інфоцентр надає інформацію про виставки, митців та програму. Відвідувачам доступні інтерв'ю митців, монографії, публікації преси, репродукції творів, інтерактивні моделі виставки та короткі фільми про митців, представлених в поточній експозиції.

Центр розташований на другому поверсі й обладнаний доступними всім відвідувачам вісьмома комп'ютерами та відео-екраном.

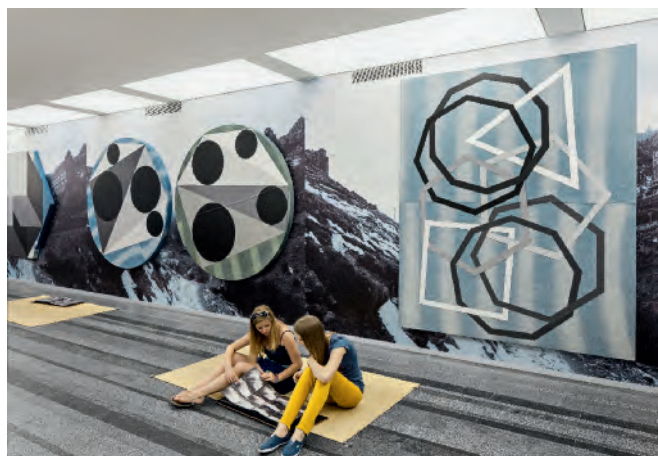
Книгарня PinchukArtCentre

Книгарня Taschen в PinchukArtCentre пропонує широкий вибір видань з міжнародного мистецтва й культури, включаючи історію мистецтва, архітектури, а також каталоги митців.

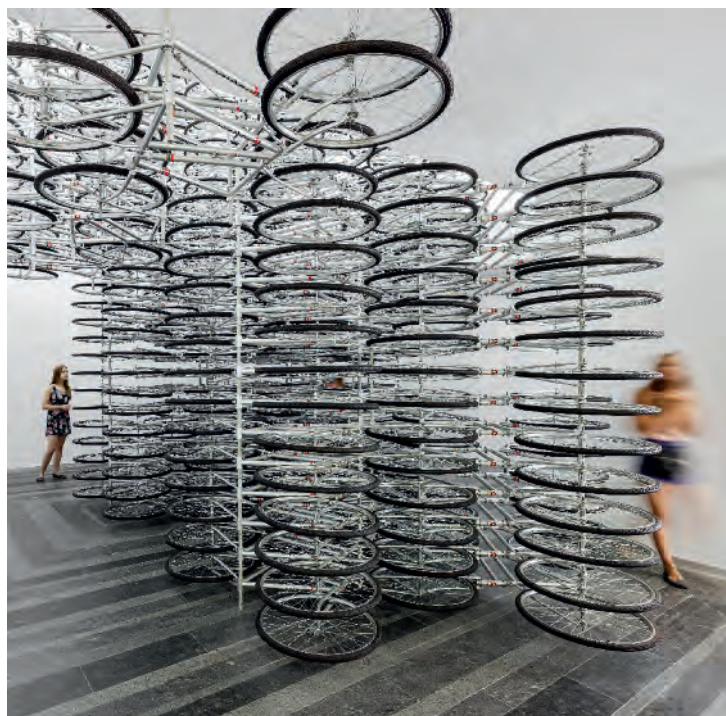
Поетичні читання "300 китайців" у рамках виставки **«КИТАЙ КИТАЙ»** (ліворуч угорі)
Діти на уроці мистецтва під час **СІМЕЙНОЇ НЕДІЛІ В PINCHUKARTCENTRE** (ліворуч унизу)
Учасники мистецького дослідження в рамках першої частини **ПРОЕКТУ RUTARUNA** (угорі та посередині)
Діти під час екскурсії в рамках програми **ОГЛЯДАЄМО-РОЗМОВЛЯЄМО В PINCHUKARTCENTRE** на виставці **«КИТАЙ КИТАЙ»** (унизу)

Огляд Китай Китай

“Дивовижно, що таке потужне знайомство із мистецькою сценою Китаю проходить поза Пекіном. Але не менш несподівано те, що воно відбувається у Києві. Одинадцять китайських художників надали свої роботи для виставки у PinchukArtCentre, більш ніж половина з яких – цілком нові. Зведені разом, вони перетворюються на разючу подорож до сучасного мистецтва Китаю, слугуючи доказом того, що воно має дійсну глибину та не обмежується відомими роботами Ай Вейвєя”. Шон Уокер, *The Independent*

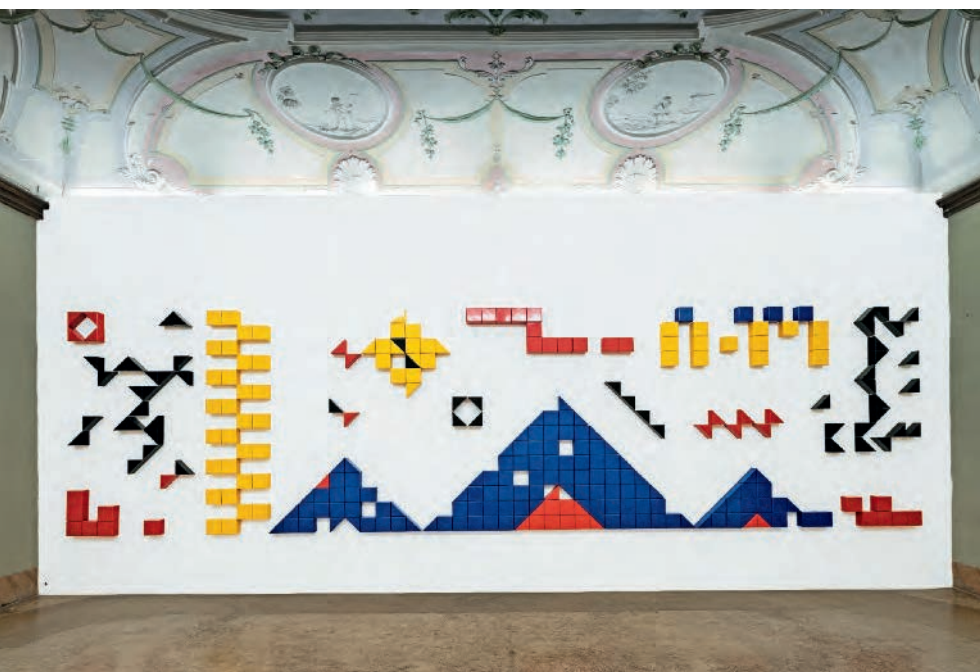

Огляд FGAP@Venice

“На бієнале часто доводиться ходити повсюди, щоб знайти одну хорошу річ. А тут куратор зібрав донупи дійсно вражаючі роботи з різних країн. Це дуже розмаїта та важлива виставка на бієнале”. Рейчел Кемпбелл-Джонстон, *The Times*. Інтерв’ю Оксани Мамченкової, *Кореспондент*

“Якби я мусила обрати у Венеції цього року лише щось одне, то обрала би цю виставку”. Сара Гайд, *hereelsewhere.com*

Future Generation Art Prize 2014

Третя міжнародна арт-премія \$100,000
Відкрита для всіх митців віком до 35 років
Прийом он-лайн заявок з
13 січня по 12 квітня 2014
www.futuregenerationartprize.org

PinchukArtCentre
pinchukartcentre.org